

Opomenuté důkazy

Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, typicky zakládají nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, nýbrž i jeho protiústavnost. Procesním právům účastníka odpovídá povinnost soudu o jím navržených důkazech rozhodnout, jakož i - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak soud neučiní nebo učiní nedostatečně, zatíží řízení vadami ve smyslu porušení obecných procesních předpisů, jež jsou způsobilé současně založit kolizi se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 1135/17 ze dne 1. 11. 2017)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M. T., zastoupeného JUDr. J.P., Ph.D., advokátem, se sídlem P., proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 a usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. října 2016 č. j. 10 T 21/2012-487, za účasti Krajského soudu v Plzni a Okresního soudu Plzeň-město, jako účastníků řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 se ruší, ve zbývajících částech se ústavní stížnost zamítá.

Z odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. V ústavní stížnosti, doručené Ústavnímu soudu dne 13. dubna 2017 a doplněné podáním ze dne 9. června 2017, stěžovatel podle ustanovení čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), navrhol zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že napadenými rozhodnutími bylo porušeno jeho základní právo na spravedlivý proces a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina") a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva").

2. Z obsahu ústavní stížnosti a spisů Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 10 T 21/2012 a sp. zn. 4 T 154/2013 bylo zjištěno, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 22. února 2013 sp. zn. 10 T 21/2012 spolu s M. S. uznán vinným, že v Plzni dne 22. ledna 2011 v době od 1:30 hod. do 2:00 hod. na Americké třídě č. 15 v baru In Café přistoupili společně s D. S. k poškozenému P.V., D. S. jej označil jako jednoho z mužů, kteří jej předtím v témže baru fyzicky napadli a měli mu odcizit mobilní telefon. Nejprve M. S. udeřil poškozeného P.V. nejméně třikrát pěstí do obličeje, poté společně se stěžovatelem jej ještě opakovaně vícekrát udeřili pěstí do obličeje. Tím mu způsobili zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření a hospitalizaci od 23. ledna 2011 do 24. ledna 2011. Stěžovatel tak spáchal přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník (dále jen "trestní zákoník") v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst.

1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 roků. Současně byla stěžovateli společně s M. S. uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR částku 7 899 Kč spolu s úrokem z prodlení.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně si podal stěžovatel odvolání. Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozhodl rozsudkem ze dne 28. srpna 2013 č. j. 50 To 201/2013 tak, že zrušil rozsudek okresního soudu ve výroku o trestech a znovu rozhodl tak, že stěžovatele odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2, 5 roku.

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podal stěžovatel dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. března 2014 č. j. 6 Tdo 299/2014-20 podle § 265i odst. 1 písm. e) zákona č. [141/1961](#) Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "trestní řád"), odmítnuto jako zjevně neopodstatněné.

5. Dne 27. dubna 2015 podal stěžovatel k Okresnímu soudu Plzeň-město návrh na povolení obnovy řízení. Okresní soud usnesením ze dne 26. října 2016 č. j. 10 T 21/2012-487 návrh na povolení obnovy řízení zamítl.

6. Proti rozhodnutí okresního soudu podal stěžovatel stížnost, kterou odůvodnil tím, že podmínky pro povolení obnovy řízení v dané trestní věci byly podle jeho názoru splněny. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 podanou stížnost zamítl.

7. Usnesením ze dne 12. května 2016 č. j. 10 T 21/2012-448 Okresní soud Plzeň-město rozhodl v trestní věci stěžovatele tak, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil.

II.

Argumentace stěžovatele

8. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítal, že v podání adresovaném Krajskému soudu v Plzni ze dne 2. ledna 2017, označeném jako odůvodnění stížnosti (č. listu 495 - 497), navrhoval, aby krajský soud provedl důkaz výsledkem svědka T. L., který při výslechu při hlavním líčení u Okresního soudu Plzeň-město dne 21. září 2012 připustil, že to byl on, kdo poškozeného P.V. udeřil do obličeje. Stěžovatel měl za to, že v souvislosti s výpovědí poškozeného P.V., který uvedl, že ho "udeřili dva", je nutné pro řádné zjištění skutkového stavu předvolat a opětovně vyslechnout T. L. Protože tak Krajský soud v Plzni neučinil a ani se ve svém rozhodnutí s tímto návrhem nevypořádal, dopustil se podle názoru stěžovatele jednání, které je jak právní teorií, tak ustálenou judikaturou Ústavního soudu považováno za tzv. opomenutí důkazu.

9. Dále stěžovatel namítal nesprávný postup Krajského soudu v Plzni, který vyhlásil usnesení ze dne 23. ledna 2017 v neveřejném zasedání, při kterém tak došlo k porušení jeho práva navrhnout a vyjádřit se k důkazům.

10. Stěžovatel rovněž považuje za porušení jeho ústavním pořádkem zaručených práv skutečnost, že jak v řízení o návrhu na obnovu řízení, tak i v původním trestním řízení nebyla řádně objasněna projednávaná věc a nebyl zjištěn skutkový stav, když zjištěný skutkový stav v původním řízení byl v rozporu s provedenými důkazy a objektivně zjištěným stavem. Stěžovatel opakovaně tvrdil, že nebyl tím, kdo poškozeného udeřil, a to potvrzovaly provedené výslechy provedené v řízení o návrhu na

obnovu řízení podané stěžovatelem, a zejména pak v řízeních vedených u Okresního soudu Plzeň-město ve věci obžalovaných R. T. pod sp. zn. 4 T 154/2013, D. S. pod sp. zn. 1 T 150/2013 a T. L. pod sp. zn. 2 T 152/2013, kde sám poškozený P.V. při výpovědi provedené na veřejném zasedání Okresního soudu Plzeň-město ve věci návrhu na povolení obnovy řízení dne 26. dubna 2016 zpochybnil svoji původní výpověď mimo jiné slovy: "Mám takový pocit, že mě neudeřil ani jednou ..." (č. listu 439b).

11. Podle názoru stěžovatele výpovědi poškozeného P.V. ve spojení s výpověďmi svědků v rámci původního hlavního líčení podstatně mění pohled na věrohodnost výpovědi poškozeného a ukazují na další rozpory, které se v jeho výpovědích objevovaly od samého počátku původního trestního řízení. Důkazy dříve neznámé mají podle tvrzení stěžovatele vliv na zjištění skutkového stavu, který nebyl v původním řízení ani následně v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení řádně zjištěn.

12. V souvislosti s možnou záměnou osob stěžovatel poukázal na skutečnost, že při rekognici ze dne 6. června 2011 bylo poškozenému P. V. ukázáno album s možnými pachateli, přičemž fotoalbum č. 1, ve kterém byla též fotografie stěžovatele, neobsahovalo další osoby, které se objektivně v době incidentu nacházely na inkriminovaném místě a mohly být oním druhým útočníkem. Stěžovatel má za to, že vzhledem k rozporům ve výpovědích poškozeného P.V., který postupem času v jiných trestních věcech vypovídal a opakovaně tvrdil, že stěžovatel nebyl tím, kdo ho měl fyzicky napadnout, se jeví tyto výpovědi jako skutečnosti soudu dříve neznámé a mající takový charakter, že již samy o sobě mohou odůvodnit jiné rozhodnutí o vině.

13. Jako upření práva na spravedlivý proces a soudní ochranu stěžovatel tedy vnímá jednak skutečnost, že orgány činné v trestním řízení řádně a důkladně neprověřily rozpory ve výpovědích poškozeného P. V., dále že Krajský soud v Plzni v řízení o podané stížnosti stěžovatele vyhlásil usnesení ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 v neveřejném zasedání a rovněž opomenul provést stěžovatelem navrhovaný důkaz výpovědi T. L., kterou stěžovatel v řízení před Krajským soudem v Plzni navrhoval.

III.

Vyjádření účastníků řízení

14. Ústavní soud vyzval v souladu s ustanovením § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu Krajský soud v Plzni a Okresní soud Plzeň-město, jako účastníky řízení, aby se vyjádřili k projednávané ústavní stížnosti.

15. Krajský soud v Plzni ve svém vyjádření ze dne 23. srpna 2017 odkázal na odůvodnění svého napadeného usnesení. Nad rámec tohoto odůvodnění k námitce stěžovatele, že krajský soud opomněl provést stěžovatelem navrhovaný důkaz, a to svědeckou výpověď T. L. uvedl, že již v odůvodnění napadeného usnesení (str. 4 druhý odstavec) bylo vysvětleno, že výslech svědka T. L., byl vyhodnocen stěžovatelem v bodě III. stížnosti stěžovatele proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26. října 2016 sp. zn. 10 T 21/2012 jako důkaz provedený v dané trestní věci již v hlavních líčeních. S uplatněnou argumentací se stížnostní soud vyrovnal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 3 (první odstavec). Podle názoru krajského soudu nejde již z tohoto důvodu o tzv. opomenutý důkaz ve smyslu např. nálezu Ústavního soudu ze dne 16. února 1995 sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51). V dané souvislosti také znovu poukázal na závěrečný návrh stěžovatele, v němž se stěžovatel mimo jiné domáhal doplnění dokazování o navrhované důkazy, aniž by tyto důkazy explicitně označil. Jen pro úplnost dodal, že rozhodoval o podané stížnosti v neveřejném zasedání (§ 148 a § 149 trestního řádu). V tomto typu soudního jednání se v souladu s ustanovením § 243 trestního řádu důkazy provádějí přečtením protokolů a jiných písemností.

16. Okresní soud Plzeň-město ve svém vyjádření ze dne 5. září 2017 k části stížnosti, v níž je napadána činnost okresního soudu uvedl, že v rámci nalézacího řízení byly provedeny všechny dostupné důkazy a byly náležitě zhodnoceny. Pokud se týká samotného řízení o návrhu na povolení obnovy řízení, tak i v tomto případě byly provedeny všechny podstatné důkazy. Byl znovu slyšen svědek P.V., neboť tento svědek skutečně později v rámci jiných řízení uvedl částečně odlišné výpovědi od výpovědí, které učinil ve věci vedené pod sp. zn. 10 T 21/2012, tudíž jsou to nové informace a podle ustálené judikatury i v tomto případě by měl být výslech tohoto svědka proveden. V rámci své výpovědi svědek mimo jiné uvedl, že si myslí, že vypovídá pořád stejně, pokud mu byly předestřeny rozpory mezi výpověďmi ve věci sp. zn. 10 T 21/2012 na straně jedné a mezi výpověďmi v následujících trestních řízeních o stejné události na straně druhé. Také připustil, že s ohledem na velký časový odstup od události mohou být jeho následné výpovědi nepřesné. K tomu v nalézacím řízení v dané věci vypovídal svědek konzistentně, pro soud byl věrohodný a nebyl shledán sebemenší důvod, proč by měl vypovídat nepravdivě.

17. Ústavní soud zaslal ústavní stížnost k vyjádření i Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni a Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň-město. Tato státní zastupitelství se k ústavní stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila a Ústavní soud tak má, v souladu s jejich poučením za to, že se postavení vedlejšího účastníka v tomto řízení vzdali (§ 28 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

18. Vyjádření účastníků řízení zaslal Ústavní soud na vědomí stěžovateli. Stěžovatel ve své replice ze dne 26. září 2017 uvedl, že se neztotožňuje s vyjádřením Krajského soudu v Plzni a v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že v odůvodnění stížnosti ze dne 2. ledna 2017 ve vztahu ke svědkovi T. L. toliko shrnul předchozí výpovědi tohoto svědka, které svědčily o tom, že stěžovatel nebyl tím, kdo poškozeného P. V. udeřil, naopak stěžovatel měl být tím, kdo celou situaci uklidnil a také ukončil. V této souvislosti je podle názoru stěžovatele zcela relevantní návrh na doplnění dokazování výsledkem svědka T. L., jelikož v souvislostech s výpověďmi poškozeného P. V. se jeví jako stěžejní důkaz pro prokázání, že stěžovatel nebyl tím, kdo napadl poškozeného P. V..

19. Stěžovatel dále považoval za nutné vyjádřit se k tvrzení krajského soudu, že: "V dané souvislosti se také znovu poukazuje na závěrečný návrh stěžovatele, v němž se mimo jiné domáhá doplnění dokazování o navrhované důkazy, aniž by tyto důkazy explicitně označil". Stěžovatel má za to, že naopak v odůvodnění stížnosti ze dne 2. ledna 2017 v bodu III. tohoto odůvodnění (str. 4 dole) explicitně označil důkaz, jehož provedení navrhuje. Nejednalo se přitom v žádném případě o kontext již dříve provedených výsledků svědka T. L., tak jak se tento důkazní návrh snaží vykládat krajský soud. Stěžovatel zcela jasně a srozumitelně požadoval opětovný výslech svědka T. L. v rámci řízení o návrhu na obnovu řízení, kdy zcela logicky z bodu III. odůvodnění stížnosti vyplývá, z jakých důvodů provedení tohoto důkazu považuje za nutné. Pokud by stěžovatel chtěl provést důkaz přečtením předchozích výpovědí svědka T. L., navrhl by provedení důkazu přečtením výpovědí tohoto svědka, což se však v tomto případě nestalo.

IV.

Procesní podmínky řízení

20. Ústavní soud nejprve zkoumal splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí, jež byla napadena ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu).

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

21. Ústavní soud předně konstatuje, že jako orgán ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy) není součástí soustavy soudů (srov. čl. 83, 90 a čl. 91 odst. 1 Ústavy) a nepřísluší mu právo dozoru nad rozhodovací činností obecných soudů; k takovému dozoru či kontrole je Ústavní soud oprávněn pouze za situace, kdy obecné soudy svými rozhodnutími zasahují do ústavně zaručených základních práv a svobod jednotlivce a nerespektují hodnotový základ právního řádu daný zejména ústavním pořádkem České republiky.

22. Ústavní soud si je vědom specifík řízení o návrhu na povolení obnovy v trestním řízení. Meritem tohoto řízení není otázka viny trestným činem ani otázka dočasného zbavení osobní svobody, nýbrž posouzení charakteru důkazů a skutečností jako "nových", tj. z hledisek uvedených v ustanovení § 278 odst. 1 věty první trestního řádu. Ústavní soud již dříve zdůraznil, že již s ohledem na čl. 4 Ústavy nelze ani v řízení o mimořádných opravných prostředcích včetně řízení o povolení obnovy, resignovat na institucionální záruky spravedlivého procesu, jehož jsou práva uvedená v čl. 38 odst. 2 Listiny, případně v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. I v řízení o povolení obnovy řízení je třeba ctít princip *in dubio pro reo* a soudce rozhodující o povolení obnovy řízení by měl k posouzení věci přistupovat nepředpojatě, tj. být zásadně otevřený tomu, že předložený důkaz může dosavadní rozhodnutí o vině zvrátit (srov. nálezy ze dne 31. března 2016 sp. zn. I. ÚS 4068/14), a je nevyhnutelné dbát principů kontradiktornosti a rovnosti zbraní, což do možnosti skutkově a právně argumentovat, podávat návrhy, vyjadřovat se k návrhům a tvrzením druhé strany, jakož i nabízet odpovídající důkazy [srov. nálezy ze dne 15. března 2012 sp. zn. III. ÚS 1330/11 (N 54/64 SbNU 673), ze dne 10. února 2015 sp. zn. I. ÚS 2826/13 (N 29/76 SbNU 383) a ze dne 26. července 2016 sp. zn. IV. ÚS 1414/16].

23. Jak Ústavní soud dovodil v nálezu sp. zn. III. ÚS 3320/09 ze dne 18. března 2010 (N 60/56 SbNU 643), zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícimu z čl. 36 odst. 1 Listiny odpovídá, že procesním právům účastníka odpovídá povinnost soudu o jím navržených důkazech rozhodnout, jakož i - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní nebo učiní nedostatečně, zatíží řízení vadami ve smyslu porušení obecných procesních předpisů, jež jsou způsobilé současně založit kolizi se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (především čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2). Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, proto typicky zakládají nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, nýbrž i jeho protiústavnost [obdobně srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. února 1995 sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51) a ze dne 12. června 1997 sp. zn. III. ÚS 95/97 (N 76/8 SbNU 231)].

24. Ústavní soud se nejprve zabýval procesní námitkou stěžovatele o tom, že stížnostní soud závažným způsobem porušil jeho právo na obhajobu, garantované čl. 36 a čl. 38 Listiny, předně tím, že o jeho stížnosti bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání, ač mělo být naopak rozhodnuto v zasedání veřejném, a shledal ji opodstatněnou. Ústavní soud se opakovaně ve své rozhodovací praxi vyjadřoval k otázce veřejnosti zasedání v řízení o povolení obnovy trestního řízení, a to zejména ve vztahu k formě jednání soudu stížnostního, přičemž v judikatuře Ústavního soudu došlo v tomto směru k vývojovému posunu. Podrobně se k této otázce Ústavní soud vyslovil v nálezu ze dne 14. září 2016 sp. zn. I. ÚS 1377/16, ve kterém dovodil, že s ohledem na charakter řízení o obnově je nezbytné, aby stížnostní soud, rozhodující o stížnosti podle § 286 odst. 3 trestního řádu, při provádění a hodnocení důkazů, jakož i při vlastním rozhodnutí o meritu věci, přiměřeným způsobem

podrobil svůj postup zásadám odvolacího řízení. Proto je povinen rozhodnout o stížnosti stěžovatele ve veřejném zasedání. Důkazní řízení musí mít kontradiktorní charakter, který v neveřejném zasedání zajištěn být nemůže. Zamítnutím stížnosti stěžovatele v neveřejném zasedání tak Krajský soud v Plzni porušil jeho právo na spravedlivý proces a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

25. Ústavní soud se dále zabýval další námitkou stěžovatele, konkrétně že krajský soud neprovedl stěžovatelem navržený důkaz výsledkem svědka T. L. Stěžovatel považoval za zásadní, aby byl bez jakýchkoliv pochybností správně zjištěn skutkový stav. Podle jeho názoru z nových důkazů vyplývá, že skutkový děj proběhl zcela jinak, než jak jej okresní soud popsal ve výroku odsuzujícího rozsudku. Stížnostní soud v odůvodnění svého rozhodnutí se vyjádřil tak, že stěžovatel sice v podané stížnosti navrhl doplnění dokazování o navrhované důkazy, aniž by ovšem tyto důkazy explicitně označil. Dále uvedl, že pokud stěžovatel pod bodem III. stížnosti uvedl jako důkaz výslech svědka T. L., z kontextu vyplývá, že tímto dříve již provedeným výslechem z 21. prosince 2012 má být doloženo tvrzení stěžovatele pod bodem III. Proto krajský soud o návrhu na doplnění dokazování ani formálně nerozhodoval.

26. Tzv. opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, typicky zakládají nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, nýbrž i jeho protiústavnost. Procesním právům účastníka odpovídá povinnost soudu o jím navržených důkazech rozhodnout, jakož i - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak soud neučiní nebo učiní nedostatečně, zatíží řízení vadami ve smyslu porušení obecných procesních předpisů, jež jsou způsobilé současně založit kolizi se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny.

27. V tomto bodu je tedy třeba přisvědčit tvrzení stěžovatele, že stěžovatel provedení důkazu výsledkem T. L. řádně navrhoval v odůvodnění stížnosti proti usnesení okresního soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatele na obnovu řízení (č. listu 496). Krajský soud v Plzni stěžovatelem navrhovaný důkaz neprovedl a ani o něm formálně nerozhodoval, přičemž návrh stěžovatele na provedení důkazu výsledkem svědka T. L. měl zohlednit, resp. se s tímto návrhem adekvátně v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat. Provedení tohoto důkazu bylo nepochybně významné pro posouzení závěru o tom, zda stěžovatel poškozeného P. V. udeřil. Pokud by totiž byla prokázána skutková verze stěžovatele, tedy že poškozeného neudeřil, mohlo by dojít k jinému rozhodnutí o vině a trestu. Uvedeným postupem krajského soudu bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces a soudní ochranu, zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

28. K dalším námitkám stěžovatele ohledně zjištěného skutkového stavu Ústavní soud uvádí, že jeho úkolem není, aby obecným soudům určoval, jak mají provedené důkazy hodnotit, tedy zda by uvedené nové důkazy, směřující k prokázání nových skutečností, mohly vést k rozhodnutí o povolení obnovy řízení či jinému rozhodnutí o vině či trestu stěžovatele.

29. Z vyloženého je zřejmé, že Krajský soud v Plzni se bude stížností stěžovatele opětovně zabývat, a to při zachování všech kautel spravedlivého procesu. V této souvislosti je vhodné odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí.

30. Vzhledem k tomu, že k porušení práva na spravedlivý proces stěžovatele došlo v řízení před Krajským soudem v Plzni, nebyl dán důvod rušit i usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 26.

října 2016 č. j. 10 T 21/2012-487.

31. Ústavní soud na základě výše uvedených důvodů, kdy v řízení před Krajským soudem v Plzni bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy, ústavní stížnosti částečně vyhověl a podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 23. ledna 2017 č. j. 50 To 32/2017-502 podle § 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil. Ve zbytku ústavní stížnost zamítl podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)